

[Løvig Simonsen]

var glad for at høre, at hr. Ole Vig Jensen sagde, at det faktisk var de radikale, der havde fundet på ungdomsgarantiforsøgene, altså at man med en egentlig ungdomsgaranti fra folketingets side ligesom gav de unge en forpligtelse. Men det var sørgeligt bagefter at høre hr. Ole Vig Jensen sige, at man ikke ønsker forsøgene fortsat, fordi man ikke synes, resultaterne var gode nok. Jeg må derfor spørge: hvilke resultater var det, der ikke var gode nok? Og hvilke ting er det, man ikke vil have fortsat?

Må jeg advare hr. Ole Vig Jensen mod at deltage i regeringens dårende elverdans; man får mén af at deltage i en sådan elverdans, pigerne er hule i ryggen. Der er ingen substans i mange af de tilbud, regeringen kommer med, i forhold til de resultater, ungdomsgarantiforsøget viser, og det er derfor vigtigt, at det er ungdomsgarantien, der bliver det bærende element i den debat, der skal føres i udvalget efter denne første runde.

Svend Auken (S):

Hr. Halvgaard holdt, så vidt jeg kunne bedømme det, eftermiddagens politisk mest interessante tale. Hr. Halvgaard havde nemlig ikke ét venligt ord at sige om regeringens redegørelse. Jeg forstod på hr. Halvgaard, at han anså uddannelsesmålsætningen i regeringens redegørelse for helt forfejlet, og tager man uddannelsesdelen ud af regeringens redegørelse, så er der ikke andet end forringelser tilbage på stort set alle områder.

Når hr. Halvgaard ikke vil være med, så er regeringen nødt til at tale med andre end sine sædvanlige støttepartier, og det vil sige – hvis regeringen kan lægge tallene sammen – at man i denne sag er nødt til at tale med oppositionen. Så er man nødt til at efterkomme den invitation, socialdemokratiet udsendte allerede inden jul; og som fru Ritt Bjerregaard i dag har gentaget, er man nødt til at tale med andre om bekæmpelsen af ungdomsarbejdsløsheden. Det går ikke at køre denne vi-alene-vide-mindretalsregeringsindstilling til tingene.

Det sprogligt mest interessante indlæg i dag var hr. Ole Vig Jensens indlæg: Undervisningsministerens redegørelse blev kaldt en forstærket samlet indsats, der betød et afgørende gennembrud og, forstod jeg, efter hr. Ole Vig Jensens opfattelse ligefrem var en

dristig redegørelse – man skal vist sige det med radikalt i, en dristig redegørelse.

Der må foreligge en hemmelig udgave af undervisningsministerens redegørelse, som kun er tilgæet støttepartierne i folketingssalen, for den redegørelse, der er offentliggjort, er hverken udtryk for nogen forstærket, nogen samlet eller nogen dristig indsats. Det er en svækket, det er en frygtsom, det er en amputeret redegørelse, der lægges frem.

Man kan selvfølgelig, hvis man har skeptiske forventninger, glæde sig over, at regeringen viderefører hovedtankerne i de seneste socialdemokratiske oplæg vedrørende en forstærket uddannelsesindsats og på en række områder udvikler de synspunkter, der tidligere har været flertal for her i folketinget. Det synes jeg er positivt, og det må vi selvfølgelig kunne fortsætte et samarbejde om.

Men på alle andre områder repræsenterer regeringens redegørelse et direkte tilbageskridt. Vi lagde sidste forår stor vægt på, at ungdomsarbejdsløshedsproblemet kun kunne løses, hvis alle følte sig forpligtet: samfundet, staten, kommunerne, erhvervslivet og de unge selv. Efter regeringens redegørelse skal der ingen særlig forpligtelse være for samfundet. Man afviser enhver tanke om ungdomsgaranti, også selv om forsøgene i de 2 amter har vist fremragende resultater, som hr. Løvig Simonsen for et øjeblik siden nævnte det.

For det andet afviser man enhver forpligtelse fra kommunernes side. Så vidt jeg har forstået, vil regeringen »spare« de 600–800 mill. kr., som kommunerne hidtil har afsat til bekæmpelse af ungdomsarbejdsløsheden.

Endelig og for det tredje afviser regeringen enhver form for forpligtelse for erhvervslivet til at løse ungdomsarbejdsløshedsproblemet. Hvordan forestiller man sig, hvis staten løber fra sit ansvar, hvis kommunerne skal løbe fra deres ansvar, hvis erhvervslivet intet ansvar skal have, at de unge så selv skal føle et ansvar over for det samfund, de lever i?

Jeg vil sige for vores vedkommende, som fru Ritt Bjerregaard klart understregede det i sit indlæg, at vi er parate til at forhandle med regeringen, men ikke kun på de betingelser, regeringen har lagt frem vedrørende uddannelse. Vi kan ikke prisgive den store gruppe af unge, som har brug for, at man ikke blot taler om uddannelse, men at man